

Поводом текста Ђорђа Вукадиновића „[Ђинђић и следбеници](#)“, „Политика“, 12. марта

Интересантно је да у последње време имамо експанзију популизма и лажне емпатије којекаких душебрижника, аутора текстова рубрике „Погледи“ дневног листа „Политика“.

Симптоматично, баш на десетогодишњицу атентата на премијера Србије, у „Политици“ је освануо текст Ђорђа Вукадиновића „Ђинђић и следбеници“. Аутор у свом тексту крајње цинично покушава да укаже на једнакост „две“ Србије, апелујући на јавност да ће доћи време кад ће се успоставити реалнији и праведнији баланс између ригидног система Слободана Милошевића и визије модерне Србије, оспособљене за шансе и изазове 21. века, др Зорана Ђинђића.

Понесен лажним саосећањем, Вукадиновић текст започиње изражавањем незадовољства изазваног одласком актуелног државног врха Србије у Брисел баш на дан смрти једног од највећих зликоваца модерне србијанске историје. Нешто се не сећам колоне политичке елите „прве Србије“ и полагања венаца на место обележено под липом у протеклих неколико година у Пожаревцу. Уколико континуитет жалости бивших Слободаних сарадника и обожаваатеља није прекинут (јер није ни постојао), зашто би се онда срддио гдин Вукадиновић? Можда су разлози његовог лошег расположења то што тог облачног 11. марта није имао друштво у дворишту крај липе или недовољно посвећена пажња медија лику и делу Слободана Милошевића?

Балансиране дебаланса - одговор Ђорђе Вукадиновићу

Пише: Жељко Павићевић
четвртак, 21 март 2013 09:32

